

Diumenge 31 (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 12,28-34): En aquell temps, s'acostà un dels escribes que els havia sentit discutir, i, sabent que [Jesús] els havia contestat bé, li preguntà: «Quin és el primer de tots els manaments?». Jesús respongué: «El primer és: Escolta, Israel: el Senyor, el nostre Déu, el Senyor és un; i estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment i amb totes les teves forces. El segon és aquest: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. Un altre manament més gran que aquests dos, no hi és».

I li diu l'escriba: «Bé, Mestre, has dit en veritat: és un i no n'hi ha d'altre fora d'ell; i estimar-lo amb tot el cor i amb tota la intel·ligència i amb totes les forces, i: estimar el proïsme com a un mateix, és més gran que tots els holocausts i sacrificis». I Jesús veient que havia respost amb saviesa, li digué: «No ets pas lluny del regne de Déu». I ja ningú no gosava interrogar-lo».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Quin és el primer de tots els manaments?»

Rev. D. Ramón CLAVERÍA Adiego
(Embún, Huesca, Espanya)

Avui, està molt de moda parlar de l'amor als germans, de justícia cristiana, etc. Però gairebé no es parla de l'amor a Déu.

Per això hem de fixar-nos en aquesta resposta de Jesús al mestre de la llei, el qual,

amb la millor intenció del món li diu: «Quin és el primer de tots els manaments?» (Mc 12,29), la qual cosa no era d'estranyar, ja que amb tantes lleis i normes, els jueus buscaven establir un principi unificador de totes les formulacions de la voluntat divina.

Jesús respon amb una senzilla pregària que, encara avui, els jueus reciten diverses vegades al dia i porten escrita a sobre: «Escolta, Israel: el Senyor, el nostre Déu, el Senyor és un; i estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment i amb totes les teves forces» (Mc 12,29-30). És a dir, Jesús ens recorda que, primerament, cal proclamar la primacia de l'amor a Déu com a tasca fonamental de l'home; i això és lògic i just, perquè Déu ens ha estimat primer.

Tanmateix, Jesús no s'acontenta de recordar-nos aquest manament primordial i bàsic, sinó que afegeix la necessitat d'estimar el proïsme com a un mateix, perquè, com diu el Papa Benet XVI: «l'amor a Déu i l'amor al proïsme són inseparables, són un únic manament. Però tots dos viuen de l'amor que ve de Déu, el qual ha estat el primer d'estimar-nos».

Ara bé, un aspecte que hom no comenta és que Jesús ens mana que estimem el proïsme com a un mateix, ni més ni tampoc menys que a un mateix; i d'això hem de deduir que també ens mana que ens estimem nosaltres mateixos, puix que al cap i a la fi, som igualment obra de les mans de Déu i criatures seves, estimades per Ell.

Així doncs, si tenim com a regla de vida el doble manament de l'amor a Déu i als germans, Jesús ens dirà: «No ets pas lluny del regne de Déu» (Mc 12,34). I si vivim aquest ideal, farem de la terra un assaig general del cel.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Siguem una parció santa; practiquem tot el que exigeix la santedat» (Sant Climent de Roma)
- «L'amor al proïsme respon al mandat i l'exemple de Crist si es fonamenta en un veritable amor a

Déu» (Benet XVI)

-

«(...) Jesús confirma algunes doctrines ensenyades per grups religiosos escollits del poble de Déu [els fariseus]: la resurrecció dels morts, les formes de pietat (almoïna, dejuni i oració), el costum d'adreçar-se a Déu com a Pare i el caràcter central del manament de l'amor a Déu i al proïsme» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 575)